

Georgiana Grigoraș

Flăcările Persephonei

EDITURA UNIVERSITARĂ

Cine este Persephona?

Cartea care îți stă acum în mâini a fost scrisă dintr-un impuls ireprimabil. Eu nu m-am putut opune. Nu am avut niciun cuvânt de spus; nu am avut nici control. Nu am scris când mi-am dorit și cum mi-am dorit, ci cum și când am avut nevoie. Prin paginile astea au fost purtate, în ultimele luni, singurele conversații în care am fost pe deplin sinceră cu mine.

Am visat să scriu de când mă știu. Și-am scris. Orice, oriunde, oricând, n-a avut prea mare importanță. Am încercat să scriu pentru mine și pentru oricine mi-ar citi vreodată cuvintele. Să scriu într-o formă relatable în care cititorul să se regăsească, iar cel ce mă citește să își zică *măi, ce mood e cartea asta!*. Totuși textele pe care le propun aici sunt părți din mine – fragmentele a ceea ce am fost în diverse momente. Părți mult prea personale, pe care nu mi le-am însușit niciodată, pe care nu știam că le am. Nu mi-am zis niciodată că le voi publica și totuși... here I am.

Sunt eu *Persephona*? Nu. Fiecare cuvânt pe care îl vei citi este o metaforă, așa că nu mă lua prea în serios. Sau mă poți lua în serios tocmai din cauza asta. *Persephona* poți fi tu, poate fi iubita, iubitul, mama, pisica, vremea de afară. *Persephona* poate fi orice; s-a născut din nimic și în

nimic se va întoarce. Ea e un moment, o piesă dintr-un puzzle imens pe care noi, muritorii de rând, îl numim *viață*.

Persephona e viața și moartea deopotrivă. *Persephona* este binele și răul. *Persephona* este un paradox pe care îl vei descoperi în paginile următoare.

Persephona sunt eu? Posibil.

Flăcările Persephonei

Roșii îmi sunt buzele. Roșu îmi este ladul – roșu precum sângele care curge prin vene. Roșii îmi sunt rănilor. Roșu este focul care mă mistuie. Iar eu? Eu sunt lipsită de culoare. Iar tu ai culoarea vieții. Ești îmbrăcat în mântuire, dar, pe dedesubtul iluziilor, eu te văd acoperit de păcate.

Tu mă avertizezi. Tu știi că o scânteie este de ajuns. Tu îmi spui povești despre vinovăție și uitare, despre răătăcirii și condamnări, despre prea multe și despre prea puține, iar eu ascult. Te ascult.

Eu te resping și te chem înapoi. Eu te împing, și totuși mâinile tale par făcute pentru a mă trage mai aproape de tine.

Știu că o scânteie a fost de ajuns, iar acum mă înec în foc. Fiecare picătură de afecțiune mă arde, și totuși flăcările nu lasă nicio urmă. Și astfel încep să mă întreb din nou dacă nu cumva este totul în mintea mea. Și astfel ajung din nou de unde am plecat.

Vederea îmi este iarăși încețoșată – cred că de vină este întunericul din încăperea. Mă străduiesc să văd realitatea prin atâtea filtre! Nici nu mai știu care dintre ele au fost impuse de mine însămi. Continui să văd iluzii și, poate de aceea, ochii mă dor. Văd minciuni și speranțe deșarte, așa cum m-aș fi așteptat, însă autoarea lor sunt

eu. Propria neîncredere vrea să îmi frângă inima, însă încrederea ar putea avea același rezultat.

Tu îmi spui că te lovești de ziduri, dar, dacă ai vedea ruinele emoțiilor mele, ai ști de ce m-am înconjurat de porți încuiate. Am devenit propria-mi prizonieră. Am fost întemnițată de o himeră ce îmi hrănea scepticismul și reticența. Am uitat cum se simte încrederea, acum învăț lecția aceasta din nou, însă progresul este aproape insesizabil. Îndoiala se întinde pe mii de kilometri, iar eu parcurg doar câțiva pași pe zi. Resursele îmi sunt limitate: nu știu dacă am suficiente speranțe, suficientă răbdare sau stăruință. Nu știu nici ce voi face dacă le pierd pe drum. Nu știu nimic, nici măcar dacă voi ajunge la destinație.

Cu toate astea, nu îmi este teamă. Și, dacă mă voi răătăci, eu voi fi alături de mine. În ladul meu roșu, cu buzele mele roșii, arzând în oceanul de flăcări roșii.

Transformă-mă-n cenușă

Transformă-mă-n cenușă, fiindcă praf sunt deja!

Și du-mă către cer – să fiu cu capul în nori de-a binelea!

Sparge-mi rațiunea în bucăți până ce mintea-mi va fi vraiaște!

Îndreaptă-ți arma, apasă pe trăgaci și lasă gloanțele să oprească timpul, în vreme ce apusul se prăbușește peste mine!

Poartă-mă în subteran și întunecă-mi vederea așa cum mi-ai întunecat și gândurile!

Scoate-mi bunătatea din suflet și dă-mi privirea rece pe care o ai tu!

Îngheață-mă și arde-mă și transformă-mă-n cenușă!

Lasă-mă să mă apropii și-apoi aruncă-mă-n abis!

Trece-mă prin toate cele 9 cercuri pe care tu le-ai conceput!

Lasă-mă doar să îți văd satisfacția din privirea glacială atunci când agonizez!

Să îți văd ochii strălucind – căci în ei se reflectă focul în care m-ai pus să ard.

Lasă-ți flăcările să mă mistuie și transformă-mă-n cenușă!

Statornicia durerii

Statornicia îmi provoacă o dezastruoasă plăcere. Mă hrănește și mă devorează în același timp. Poate ăsta este și unul dintre motivele pentru care scriu. Pentru mine, nimic nu e mai statornic decât scrisul.

Totuși, îmi neg această parte. Încerc să o elimin, să o ucid cu opusul armelor ei: vreau să o trec din conștient în străfundurile amintirilor.

Statornicia este, după propria-mi ființă, cel mai puternic inamic pe care îl am. Mă lasă împietrită în fața schimbărilor și uneori e prea târziu să mai fac vreun pas spre diversitate.

Mă agăț de statornicie, mă prind de ea cât de strâns pot, după care strig să mă lase în pace. Mă arunc singură în labirint doar pentru a plânge fiindcă nu găsesc ieșirea.

Permanența mă pasionează, ba chiar devine un soi de obsesie cu fiecare moment ce trece. Nu în orice situație mă stăpânește această pasiune, însă în multe dintre ele nu pot decât să mă gândesc la durabilitate. Nimic din ceea ce nu e durabil nu mă atrage. Vremelnicia lucrurilor și, mai ales, a oamenilor mi se pare una dintre cele mai evidente caracteristici ale depravării.

Am deprins un mecanism de apărare față de efemeritate: izolarea. Astfel, sunt prinsă între aceiași pereți

permanenți, aceleași ploii permanente, aceleași gânduri permanente și același eu permanent.

Ce cuvânt greu: *permanent*! Și totuși nimic nu e pe deplin definitiv. În pofida acestui lucru, vreau să văd, să ating, să simt permanența în cea mai pură și reală formă. Până când o voi găsi însă, mă mulțumesc cu imaginea iluzorie a unei eternități ce mă torturează în fiecare clipă, admirând chiar și această statornicie a durerii.

The Lonely Shepherd

Aș fi vrut să spun, cu părere de rău, că o iau de la capăt ori că, în cel mai bun caz, am reminiscențe ale unui moment amar. Dar nu sunt sigură nici măcar de faptul că aș fi avansat de atunci.

Dualitatea asta e frustrantă: *I'm a woman who has her shit together*, aș îndrăzni să spun. Și totuși, ce nu merge? Ce nu mai merge? Ce mă face să dorm 12 ore și să mă trezesc și mai obosită? Să-mi pierd creativitatea? Să nu mai am pic de motivație pentru tot ce iubesc să fac? Să-mi pierd cuvintele? Și aici e grav. E mai grav decât oricare alt aspect. Cuvintele sunt parte din mine și eu sunt parte din cuvinte, deși nu știu proporțiile precise. Și acum nu mai am nimic. Sau nu mai vreau nimic. Nu știu. Am obosit și mă doare capul prea tare. Nici nu pot găsi logica în ce spun. Eu, autointitulată *ființă rațională*, ce pune logica pe primul plan, am ajuns în stadiul în care rațiunea m-a părăsit.

Poate *the winner takes it all* – cel puțin asta am crezut o bună perioadă. Și am mai crezut că învingătoarea eram eu. Însă aici intervin amintirile celei care are viața stabilă, într-o ordine specifică unui criminal în serie – și eu iarăși pierd jocul ăsta. Nenorocita de memorie e mult prea vie și îmi sfâșie progresul.

Din nou, sunt la pământ, după ce mi s-a frânt inima, iar primul meu instinct a fost să caut bucațile pe jos. Și aud

pe fundal *The Lonely Shepherd*, dar în interpretarea lui HAUSER, căci fix asta se întâmpla să ascult atunci. Ha, ironic! Mă gândesc la cât de bine potrivite sunt toate piesele din scenă: muzică – bifat; mișcare scenică – bifat; lumină difuză – bifat; plâns – bifat. Dar se poate mai bine; reluăm scena și în dormitor, apoi continuăm alte câteva luni în ritmul ăsta. Și am continuat cu aceeași amintire. Iar și iar, și iar, și iar. Și, de fiecare dată, înțelegeam de ce termenul folosit este *inimă frântă*. Înțelegeam că, deși nu cred în Divinitate, am un suflet – fiindcă și el mă durea. Îmi mai amintesc că-mi era frig. Al naibii de frig. Și tremuram. Și plângeam precum un copil căruia i-a fost luată jucăria preferată – iar analogia asta chiar era potrivită pentru acel moment. Nu știam cu cine să vorbesc ori ce-aș fi putut să spun, dar știam precis că nu eram bine. Mă pregătisem pentru momentul ăla și crezusem că mai trecusem, odată, prin asta, dar nimic nu s-a comparat cu golul simțit atunci, cu inima mea care a părut că s-a oprit pentru câteva secunde fiindcă nu știa ce să mai facă – acum vedea clar că nu mai există cale de întoarcere.

Am sesizat că – pe lângă inimă – și gândurile, abilitățile, dorințele mi-au fost frânate. Și totuși nu asta este cauza răului suprem. A fost, cândva, însă acum este doar o amintire; în situațiile astea mi-ar plăcea să pot controla ce uit, la fel cum controlez, într-o mică măsură, ce îmi amintesc. Apoi, au venit valurile, iar eu știam să înot, însă nu eram pregătită atunci și nu într-un asemenea ocean de singurătate. Și poate aș sări prea repede la concluzii dacă aș spune că asta a durut mai rău decât inima frântă anterior. Atunci, m-am așteptat. Am fost pregătită dinainte

să înceapă și cred că asta a influențat sfârșitul a ceea ce nici nu începuse. Frica a stricat totul – frica mea. De data asta, am fost surprinsă. M-au lovit atât de rău lipsa de aer, insomnia și tristețea în starea cea mai pură...!

Izolarea între aceiași patru pereți mi-a dat timpul necesar să cântăresc fiecare decizie luată în ultimele luni – și asta am făcut. Am cântărit, măsurat, calculat, evaluat până când gheața s-a topit, iar flăcările i-au luat locul. Și am început să ard. De nerăbdare, de dorință sau de febră... Ardeam să spun, să vorbesc, să nu mai țin doar pentru mine. Ardeam și aveam nevoie de oxigen pentru a întreține focul. Aveam nevoie să ies de aici. Să aud ceva – altceva decât pe mine însămi.

Dar nu am avut nimic și pe nimeni, iar focul a început să se stingă – și eu, odată cu el.

Acum nu mai știu cum să aprind nici măcar o scânteie.

În final, chiar m-am transformat în cenușă.

Leac otrăvitor

Dorința, pielea, carnea – o crimă. Poate un glonț, poate o atingere. Ireversibilitatea invitației și certitudinea acceptării. Inspiră, expiră, ascunde și minte: inevitabilul s-a produs.

Victima e vie și simte din plin finalul nefast al tuturor speranțelor. Își amintește de un timp ce nu dădea niciun indiciu asupra hazardului ce avea să vină.

Capitularea, împietrirea, ridicarea zidurilor – o consecință. Impunătoarea cetate, ce ia ființă din cenușă și flori albastre, e construită.

Inspiră, expiră, vede și simte: implacabila alegere a fost făcută.

Leacul a fost otrăvitor. Aerul a dispărut. Încăperea s-a micșorat.

Se face frig din vina ploii, iar picăturile îmi apasă plămâni. Mi-e teamă să închid ochii căci, odată închiși, ei văd clar tot ce am ascuns de mine însămi. Mă amețesc imaginile apărute din întuneric, însă nu pot să-i deschid.

Tăcerea asta îmi provoacă halucinații. În liniște, mă cuprinde haosul.

Echilibru. Trebuie să-mi mențin echilibrul, să-l regăsesc, să mi-l revendic. E prea multă agonie în jur: stropii de ploaie strigă după ajutor în timpul căderii, iar stelele se grăbesc să-i ajute. Totul cade... până și eu. Doar

zidurile se ridică deasupra tuturor, împiedicând vederea și ținându-mă departe de crime; separându-mă de gloanțe și atingeri.

Dar eu, oricum, nu vedeam. Nu vreau. Nu pot. Tot ce fac e să mă ascund mai adânc în cetatea de fier, alergând prin labirintul de oglinzi pentru a uita faptele ce mi se plimbă pe retină. Încerc să evadez din coșmarul ăsta, dar sunt abia la început și mai am închipuiri ale minții mele de înfruntat.

Încăperile mă strâng, aerul mă sugrumă. Vreau să mă arunc în uitare cu totul; părți din mine s-au pierdut deja, iar ce-a mai rămas caută fără încetare ceea ce-mi lipsește.

Însă, cu ochii strâns închiși, mi-e imposibil să uit.

Lux in Tenebris

Sunt clipe-piatră. Clipe-umbră. Clipe-frunză și clipe-dimineată.

Câteva pun obstacole între mine și cer. Nu-l pot atinge. Nu pot zbura. Renunț la o parte din mine, doar pentru a deveni o pată: o siluetă fără chip, ce mimează schimbarea. Mă transformă într-o epavă cu gânduri mărețe. Dorința lor de a mă stăpâni crește și crește, și tot crește, iar eu scad. Mă fac din ce în ce mai mică, până când mai rămâne doar un punct din ce am fost. Și, atunci, răsar din nou, căci doar eu îmi pot aduce sfârșitul, și nu umbrele lipsite de conștiință.

Mă usuc, mă zbucium și cad; fac zgomot, mă las purtată de vânt și mă fac fărâme. Fac toate astea în mod inutil câteodată și totuși scopul final pare a fi atât de luminos întotdeauna! Aproape că-i simt căldura! Vibrează și trăiește prin mine. Mă provoacă la mai mult și îmi dă motive pentru a accepta provocarea.

Pietrele șlefuite râd și vor să mă înghită. Își aruncă mânia asupra oricărei ființe ce îndrăznește să calce în picioare teama. Țipă și torturează, însă fără izbândă. Întunericul îngenunchează mereu în fața luminii. Iar lumina... Lumina nu poate fi ucisă, nu poate fi tăiată sau uitată. Lumina trăiește în mine, în tine, în toți. Ea aprinde speranțe și visuri și tot ea este cea care incendiază

durerea, construind apoi, din cenușă și păcat, libertatea. Doar ea șterge eșecul și teama provocate de întunericul nopții.

Tot ce trebuie să faci este să iei o decizie.

Sunt clipe-piatră. Clipe-umbră. Clipe-frunză și clipe-dimineată. Tu pe care alegi să o simți?

Logomaniac I

Cuvintele mă intrigă. Paginile mă provoacă. Frazele mă cheamă într-un joc de care voi deveni dependentă. Dintre zeci de mii de cuvinte, mă întreb dacă l-aș putea găsi pe cel preferat. Și, dacă da, pe ce criteriu aș face o astfel de alegere? Nu, nu aș putea comite o asemenea trădare. Asta nu am înțeles până într-un anumit moment: cuvintele, precum oamenii, au puterea de a schimba ceva doar atunci când sunt împreună; atunci când mii de cuvinte se strâng sub umbra unei coperti, ele își pun la cale complotul. Plănuiesc să invadeze gânduri și să transforme idei. Și au o armată pregătită în subconștient, acolo unde cuvintele își ascund cele mai importante secrete.

Uneori, cred că toate aceste cuvinte au preluat controlul. Cred că au acaparât fiecare organ vital și că mi-au făcut inima să bată în ritmul silabelor. Îmi imaginez o intervenție asupra propriei persoane: privindu-mă în secțiune transversală, eu nu mai sunt un simplu om.

Aș putea fi un gând, un nume, o idee, un chip și un trup.

Mă pot lăsa definită de visuri și dorințe. Pot fi o parte din ceea ce am vrut întotdeauna să devin și o parte din ceea ce cred ceilalți că sunt.

Precum mulți alții, sunt acaparată de un amalgam de sentimente. Sunt prinsă într-un carusel plin de emoții; un carusel ce adesea mă amețește.

Aș putea spune că am fost, sunt și voi fi influențată de fiecare fluture ce zboară; de fiecare cuvânt rostit și fiecare frază scrisă.

Aș putea fi un fir de praf agățat de o rază de soare. Aș putea conta pentru cei ce contează și aș putea rămâne în lume și după ce voi dispărea.

În secțiune transversală sunt totul și, totodată, nimic.

În realitate, sunt nimic și, totodată, totul.

Adevărul despre cine aș putea fi nu are o definiție anume.

Sunt scriitorul propriului meu destin, folosindu-mă de oameni, prin cuvinte. Sunt scriitorul propriului meu sine, folosindu-mă de emoții, prin cuvinte.

Eu nu aș fi doar eu. Aș fi reprezentarea a tot ceea ce cunosc și am cunoscut.

Aș putea fi doar un gând, doar un nume, doar o idee, un chip și un trup.

Dar sunt emoție, fapt, expresie și înfățișare.

Pe măsură ce cuvintele își făceau apariția în mintea mea, știam că ele dețin controlul și că așa avea să fie mereu. Nu mă afecta, ba chiar era un gând reconfortant. Într-o lume atât de vicioasă, dețineam cel mai inofensiv cusur. Sau pe cel mai amenințător.